

И той извика:

— Хей, ти!... Я ми кажи, защо тази нощ стават чудеса?...

— Ако ти не разбираш и нищо не знаеш, нѣма що да ти казвамъ. Ела и вижъ...

И старецътъ тръгна. А овчарътъ трогнатъ отъ думитъ, стана и тръгна подиръ му...

Тѣ минаха покрай ханчето и влѣзоха въ пещерата. Тамъ върху сѣното лежеше дѣтенце, а надъ него стоеше майката. Тя духаше малкитъ му ржички и се мъчеше да ги сгрѣе...

Домилъ на навжсения овчаръ за бѣдното дѣте... „Студено е, помисли той. Дѣтето може да замръзне...“

И свали той тежкия си кожухъ, па покри съ него дѣтето...

Още тази минута той като да видѣ новъ свѣтъ. Надъ дѣтето хвърчиха безброй свѣтли въздушни създания, съ дълги крила и красиви лица...

И чу овчарътъ какъ тѣ пѣха дивна и мила пѣсенъ. Тѣ славѣха Бога на небето и възвѣстваха началото на миръ и тишина по земята, и добрата воля на човѣка за милость и добро къмъ всѣкиго...

За никаква злоба, за ничия ненавистъ не можеше да се мисли въ тази свѣта нощъ... И самото кораво сърдце на овчаря разбра това...

Тогава той колѣнчи прѣдъ дѣтето, допрѣ треперящи устни до неговата ржичка, поклони се и замислено напусна пещерата...

И по пѣтя той виждаше свѣтлитъ създания като слънчеви лъчи да се спускатъ отъ тъмното небе къмъ земята. И видѣ овчарътъ цѣлата околностъ озарена отъ свѣтлото небесно сияние...

Прѣв. Ил. Добрезовъ.

